

EŞİK 2

Varlık Yeter

Hayatımın büyük bölümünde bir insanın değerinin başardığı şeyle ölçüldüğüne inandım.

Makul bir inançtı.

Dünya sanki bunu doğrulamak için özellikle kurulmuş gibidir.

Bizden sonuç isterler.

Sayılar.

Hedefler.

Performanslar.

Varılan noktalar.

Her sistemin kendi göstergeleri vardır.

Her örgütün kendi sıralamaları vardır.

Her çağ başarıyı ölçmek için farklı bir yol icat eder.

Ve neredeyse her zaman ölçü görünene odaklanır.

Nadiren kalana.

Ama yıllar geçtikçe tuhaf bir olguyu fark etmeye başladım.

En çok hatırladığım insanlar neredeyse hiçbir zaman en etkileyici sonuçları elde edenlerle örtüşmüyordu.

Başka insanları hatırlıyordum.

Yanında kalmış olanları.

Dinlemiş olanları.

Zaman ayırmış olanları.

Orada bulunmuş olanları.

İnsan belleği göründüğünden daha az etkilenir.

On yıllar sonra sadece yaptığın şeyi hatırlamaz.

Başkalarına nasıl hissettirdiğini hatırlar.

Ve bu keşif birçok şeyi değıştirdi.

Yavaşça oldu.

Tüm sahici dönüşümlerin olduğu gibi.

Ani bir vahiy olmadı.

Yüzlerce olay oldu.

Küçük.

Neredeyse görünmez.

Onu çağırmağın halde çıkagelen bir dost.

Zor bir anda yanında oturup kalan bir insan.

Sorunu çözemeyen ama yine de yükü paylaşmayı seçen bir aile üyesi.

Tüm bu durumlarda sayıların ölçemediği bir şey olur.

Varlık güç doğurur.

Acıyı yok ettiği için değil.

Yalnızlığın mutlak olmasını engellediği için.

Birçok insan yardım etmenin çözüm bulmak demek olduğunu düşünür.

Ben artık bundan o kadar emin değilim.

Bana gerçekten yardım eden insanların her zaman cevapları yoktu.

Çoğu zaman sadece kalmaya hazır olmaları vardı.

Ve bu yeterliydi.

Gençken değerın eylemde olduğuna inanırız.

Zamanla değerın çoğu zaman kalıcılıkta olduğunu keşfederiz.

Orada olmak.

Kaçmamak.

Dikkatini dağıtmamak.

Devretmemek.

Kaybolmamak.

Orada bulunmak.

Az gibi görünür.

Hiç de değil.

Bağlantılarla dolu ve çoğu zaman varlık bakımından yoksul bir toplumda yaşıyoruz.

Herkese birkaç saniyede ulaşabiliriz.

Gezegenin herhangi bir yerine mesaj gönderebiliriz.

Sürekli iletişim kurabiliriz.

Yine de birçok insan her zamankinden daha yalnız hissediyor.

Belki de varlık teknolojik bir mesele olmadığı için.

İnsani bir meseledir.

Varlık dikkat gerektirir.

Ve dikkat, çağımızın en nadir kaynaklarından biri haline geldi.

Hayatımın öğüt aramadığım bazı evrelerini hatırlıyorum.

Strateji aramıyordum.

Cevap aramıyordum.

Yoldaşlık arıyordum.

Yolun bir bölümünü paylaşmaya razı biri.

Şunu demeye razı biri:

"Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum, ama bunu yalnız aşmayacaksın."

Bu cümleler olayları değiştirmez.

Bizi değiştirir.

Ve bu çok daha önemlidir.

Yıllarca her şeyin ölçüldüğü ortamlarda çalıştım.

Performanslar.

Pazar payı.

Büyüme.

Verimlilik.

Yine de aldığım en değerli şeylerin bazıları hiçbir raporda görünmüyordu.

Güven.

Sadakat.

Dinlemek.

Yakınlık.

Bu şeylerin hiçbiri bir tabloya kolayca girmez.

Yine de insan hayatının büyük bölümünü ayakta tutarlar.

Varlık da aynı şekilde işler.

Varken görünmezdir.

Eksik olduğunda belli olur.

Hava gibi.

Sağlık gibi.

Bazı sevgiler gibi.

Değerlerini en çok artık mevcut olmadıkları anda fark ederiz.

Yaşla birlikte hiçbir kitabın bana öğretmediği
bir ders öğrendim.

Birçok sorun hemen çözülmeyi istemez.

Aşılmayı ister.

Ve bir sorun aşılması gerektiğinde, varlık
yetkinlikten daha değerlidir.

Tuhaf bir cümle gibi görünebilir.

Ama önemli bir sınav yaşamış olan herkes onu
hemen anlar.

Hiçbir açıklama bir kaybı ortadan kaldırmaz.

Hiçbir strateji bir hastalığı ortadan kaldırmaz.

Hiçbir teori yokluğu ortadan kaldırmaz.

İnsanın düzeltilmeye ihtiyacı olmadığı
durumlar vardır.

Ona eşlik edilmesine ihtiyacı vardır.

Bu keşif başkalarıyla ilişki kurma biçimimi de
değiştirdi.

Her şey için çözüm bulmak zorunda
hissetmeyi bıraktım.

Sessizliği bir başarısızlık saymayı bıraktım.

Değerimin dünyayı onarma yeteneğime bağlı
olduğuna inanmayı bıraktım.

Bunun yerine farklı bir nitelik geliştirmeye
başladım.

Hazır oluş.

Hazır olmak.

Aile için.

Dostlar için.

Kırılgan insanlar için.

Bir zorluktan geçenler için.

Dinlenmeye ihtiyacı olanlar için.

Daha az göz alıcı bir yetkinliktir.

Ama sonsuz derecede daha yararlı.

Geriye baktığımda, varoluşumun en anlamlı anlarının çoğu zaman bir özelliği paylaştığını fark ediyorum.

Biri oradaydı.

Bazen bendim.

Bazen başkalarıydı.

Ama bir varlık vardı.

Sessiz bir varlık.

Ölçülü.

Rahatsız etmeyen.

Hiçbir şey talep etmeyen bir varlık.

Takdir istemeyen.

Alkış aramayan.

Sadece vardı.

Gece boyunca bir pencerede yanan bir ışık gibi.

Belki olgunluk bundan da ibarettir.

Her gün olağanüstü olmak zorunda olmadığımızı anlamak.

Dünyayı kurtarmak zorunda değiliz.

Herkesi ikna etmek zorunda değiliz.

Bütün savaşları kazanmak zorunda değiliz.

Bazen sadece orada olmamız gerekir.

Gerçekten.

Tüm dikkatimizle.

Tüm insanlığımızla.

Tüm kusurluluğumuzla.

Çünkü insanlar birçok şeyi unutar.

Kelimeleri unuturlar.

Tarihleri unuturlar.

Hatta önemli olayları unuturlar.

Ama gerekli anda yanlarında kalmış olanı nadiren unuturlar.

Sonunda, işten, seyahatlerden, başarılardan, kayıplardan, dönüşümlerden ve geçen zamandan sonra, şaşırtıcı derecede basit bir gerçek kalır.

Olanı her zaman değiştiremeyiz.

Her zaman iyileşemeyiz.

Her zaman kurtaramayız.

Her zaman anlayamayız.

Ama orada olabiliriz.

Ve sandığımızdan çok daha sık, varlık yeter.